

Веднажъ Едисонъ се разхождалъ край една желѣзнопѣтна станция. Дѣтето на началникътъ си играело безгрижно между релситѣ. Насрѣща му се задалъ бързия тренъ. Едисонъ забѣлѣжилъ опасността на дѣтето и бърже се затекълъ да го избави. Грабналъ го бърже и го занесълъ здраво на баща му. Всички наоколо мислили, че Едисонъ и дѣтето ще бѣдатъ смазани подъ тежката парна машина.

Бащата прѣдложилъ на Едисона голѣма парична награда, но той не я приелъ, а му се помолилъ да го приеме ученикъ въ телеграфната стая. Началникътъ се съгласилъ и Едисонъ станалъ телеграфистъ. За скоро врѣме той изучилъ телеграфното изкуство и почналъ да печели много пари, съ които купувалъ книги и химически машинки.

Като станалъ на 20 години, Едисонъ постѣпилъ работникъ въ една машинна фабрика. Тамъ показалъ своитѣ дарби и измислилъ чуднитѣ машинки—*грамофонитѣ* и *фонографитѣ*, на които днесъ всички се чудимъ.

Едисонъ е измислилъ толкова много нѣща, че само да ги изброимъ, ще ни трѣбватъ нѣколко книги. И всичкитѣ си нѣща той е посветилъ за въ полза на човѣчеството.

Напоследѣтъкъ той е измислилъ особенъ телеграфъ, който самъ си написва телеграмата въ далечната станция безъ помощта на особенъ чиновникъ. *Електрическото освѣтление*, което обръща нощта на день, е сѣщо тъй дѣло на Едисона.

Сега той е на 62 години съ бѣла коса, ала още бодъръ и работливъ като младъ мжжъ.